

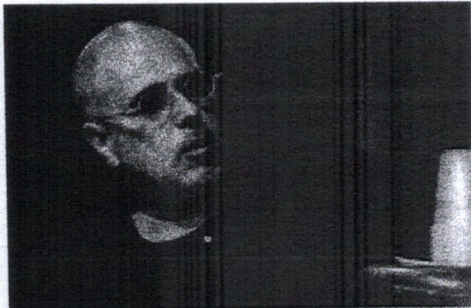
חפשו מסעדות, סרטיו

- דף הבית
- סרטים
- טלוויזיה
- מוזיקה
- לילה
- אוכל
- ילדים
- במה
- אמנו
- מיוחדים
- עכבר Extra
- עכבר כרטיסים
- עכבר אייפון
- עכבר משלוחים
- עכבר CashBack
- עכבר תל אביב
- עכבר ראשל"צ

רוני ניניו חוזר למערת המכפלה בלי חשש מביקורות

יום שישי 29 במרץ 2013 08:00 מאת: שי הרלב, עכבר העיר

הבמאי מעלה בחאן הירושלמי את "דוחקי הקץ" שלוקחת אותנו לרצח של ברוך גולדשטיין. בראיון הוא מסביר את העמדה המוסרית שהמחזה נוקט, ואת המאבק שלו למען הדרמה העילית

הלב שלי נמצא בבימיו. רוני ניניו (צילום: ז'ראר אלון)

פרסומת

"טבעי לתקשורת כמו שלנו להיות מתלהמת. זה לגיטימי וזה בסדר". מסביר רוני ניניו את הביקורת לה זכתה ההצגה "דוחקי הקץ" עוד לפני שבכלל עלתה על במת החאן הירושלמי. "ההתייחסות המיידית של התקשורת היא לנושא עצמו של ההצגה". ניניו, במאי ההצגה שהחלה לרוץ בשבוע שעבר, לא מפחד מהתגובות שעשויות להתבטא במחאות של הקהל מתוך התיאטרון, או הפגנות מחוצה לו. ניניו ידע בדיוק למה הוא נכנס כשהחליט לביים הצגה שמחזירה אותנו לרצח של ברוך גולדשטיין במערת המכפלה, מכתבי הרבנים, דין רודף ורצח רבין.

המחזה, שכתב מוטי לרנר, עושה שימוש נרחב בפסוקים מהספר "תורת המלך", שנכתב על ידי הרבנים יוסף שפירא ויצחק אליצור מיצהר. הספר מתייחס לדרך שבה יש לנהוג בגויים בעתות שלום ובעתות מלחמה. על אף האיסור העקרוני של הריגת גוי, מתוארות בספר סיטואציות ותקופות חריגות שבהן האיסור מתבטל, כמו בעת סכנה לחיי יהודים או פגיעה בחפים מפשע.

אמנם הספר הודפס ב-2009, אך הרעיונות המובעים בו, שמקובלים על ידי עשרות רבנים מהציונות הדתית, נוסחו שנים קודם לכן. ביהדות קיים איסור מפורש לדחוק את הקץ, כלומר להקדימו בדרכים אנושיות. "הגאולה היא אמנם מעשה אלוהים, אך אנשים שמרגישים תחושה רוחנית עמוקה של אלוהות, יכולים בתנאים מסוימים לבצע מעשים קיצוניים שעשויים לדחוק את הקץ", מסביר ניניו, כאשר הקדמת הקץ פירושה מלחמת גוג ומגוג, ביאת המשיח והקמת בית

ראשי

הצגות וביקורות

הופעות מחול

מופעי סטנדאפ

תיאטראות

כתבות

חדשות במה

אופרה

הצעות מיוחדות:

מקדש שלישי. ניניו קיבל את המחזה ממיקי גורביץ', המנהל האמנותי של החאן כבר לפני כשנה וחצי.

**« "דוחקי הקץ" - מועדי מופע
עוד במדור במה:**

**« כפר השעשועים של שי אביבי ומיכל ליבדינסקי
« דן שפירא: "פתאום ילדים בני שבע מכירים אותי" »**

"לא אמרתי מיד כן, אבל ידעתי שאני רוצה לעשות את זה", מספר ניניו. "אמרתי שאתן תשובה ברגע שאדע איך לביים את המחזה. ברגע שתהיה לי פרשנות. המחזה היה עדיין בתהליך של תחקיר של לרנר ועבדתי איתו ועם הנהלת החאן בכדי לגבש גרסה שבה "כנס האינפוט שלי". סיפור המסגרת של לרנר הוא על קרע שהולך ומתהווה בין אב - עיתונאי ומחזאי ירושלמי (ניר בן), שעורך תחקיר על מה שהוביל לרצח במערת המכפלה, ובין בנו, (איתי זבולון), תלמיד של רב קיצוני, המתחפש בפורים לבחך גולדשטיין.

**בכל זאת, עם שיח פוליטי ציבורי אלים כמו בחברה הישראלית, אי אפשר לחטוא
בנאיביות.**

"היה ברור לי שהתגובות המיידיות ינסו לבדוק עד כמה זה פוליטי. ברגע שנוגעים בעצב חשוף, קודם כל מדברים על הכאב. והכאב נמצא בטווח רחב מאוד של אירועים בכל שנת ה-90. מהרצח במערת המכפלה, דרך רצח רבין, הסכמי אוסלו, גל הפיגועים של החמאס באוטובוסים והטרור היהודי. ובכל זאת אני מבקש לומר: בוא נתייחס לעשייה האמנותית של המחזה, לבמתיות, לעבודת השחקנים".

קודם כל מדברים על הכאב. "דוחקי הקץ":

תחנת הרדיו "הקצה"
חוגגת שנה

כנסיית השכל בהופעת
מימונה מיוחדת

**איך האספקטים המשפטיים והעובדה שההצגה מבוססת תחקיר השפיעו על תהליך
העבודה?**

"ככל שהתקדמנו, גם לרנר וגם התיאטרון, כל אחד בצד שלו וביחד, נבדקו אספקטים משפטיים של נושאים שהמחזה נוגע בהם. המחזה מבוסס על תחקיר יסודי של לרנר. חלק מהפסוקים נמצאים בספר 'תורת המלך'. חלק מהמשפטים נאמרו על ידי רבנים אלו או אחרים ועדיין ניסיתי שלא יאמרו בשם אומרים. להרחיק עדות. מובן שהם עברו בדיקה של היועץ המשפטי של התיאטרון. מבחינת העובדות רצים לדעת שאנחנו על קרקע בטוחה".

נראה שהקרקע הכי בטוחה של המחזה הוא ורסיה על רצח אב.

"הקרע בן האב לבן, הוא הציר הבדיוני המרכזי במחזה, זה שנקי ממחוזות עובדתיים. זה חוט השדרה הרגשי שמוביל את הסיפור קדימה. אב שהוא מחזאי ועיתונאי שחזר בשאלה והתגרש, רואה את בנו בן ה-17 מתחפש בפורים, בישיבה באפרת, לברוך גולדשטיין. המעשה הורס אותו. הוא לא מבין מוסרית איך אפשר להתחפש למישהו שרצח 29 אנשים. הבן אומר שזו בדיחה, אבל האב לא מבין זאת כבדיחה. הוא מבין שיש כוחות מסוימים, בגבעות הרחוקות כמו שאומרים, שמביאים אותו לחומרי קריאה כמו 'תורת המלך'."

טבעי להגיע להצגה דוקומנטרית-ריאליסטית מהחומרים שקיבלת.

"כשקראתי את החומר הזה הגעתי למסקנה שההצגה לא יכולה להיות ריאליסטית, למרות שהיא מבוססת תחקיר. ידעתי שאני מהלך על חבל דק. השמות קיימים וידועים, וגם הציטוטים. יש ישיבה מסוימת מחוץ לשטחי הקו הירוק שבה נאמרו דברים ויצאו הסכמים כאלה ואחרים. ובכל זאת החלטתי שבהצגה הזו לא יהיו כיפות ולא יעטו זקן ולא יהיו קפוטות. זה קרה בעבר בתיאטרון ואף הצליח, אבל אותי זה הרתיע. לא מכיוון שתיאטרלית זה פסול, אלא מכיוון שהחלטתי לא להיות מחויב לייצוגים מובהקים של אנשים ושל אירועים."

חייבים לנקוט עמדה מוסרית

באותה תקופה נכח ניניו בקבוצת לימוד במכללת עלמא שניהלה דיון על ספר בראשית. בכל פגישה היה דובר ואז היו יושבים ועושים "חברותא" סביב הפסוקים. כלומר מחקר על הפסוקים, ניתוח שלהם ושאלות אודותם. "אז הבנתי שהדרך הנכונה להגיע למחזה הזה היא לבדוק מה המניעים להגיד משפט כזה או אחר. ואם במסגרת ההצגה תהיה חזרה או 'חברותא' שכזו, אולי אני אצליח לפצח את המחזה וליצור אינטרפטציה נכונה לטקסט. בעצם ההצגה היא על חזרה של שחקנים עם הטקסט של 'דוחקי הקץ'. עם הזמן החזרה הופכת יותר ויותר להצגה. שחקנים שמכירים את הטקסט ומפנימים אותו, עוזבים את שולחן החזרות ונעים בתוך החללים המשתנים. מסגרת חדר החזרות אפשרה לי לחצות קווים מוגדרים, לעבור לוקיישינים וליצור מיזנסצנות שמדלגות בחלל ובזמן."

השאלות המוסריות בעיקרן יוצאות מהעימות שלך ושל השחקנים עם "תורת המלך"?

"המהות של הספר אומרת שיהודי לא יכול לרצוח יהודי. האיסור הזה לא חל כשאתה מדבר על יהודי מול גוי. כתוב ב'תורת המלך' שאם יהודי זקוק להשתלת כבד בשביל להמשיך לחיות, מותר להרוג גוי בשביל להציל יהודי. עזוב פוליטיקה, עזוב ימין ושמאל. זו שאלה מוסרית גרידא שלא ניתן להתעלם ממנה. האם מותר היהודי מן הגוי? וזה עוד לפני שדיברנו על שטחי ארץ ישראל."

החזרות להצגה "דוחקי הקץ" היו טעונות ולא פשוטות גם עבור חברת השחקנים המלוכדת של תיאטרון החאן אבל ניניו לא רואה בזה חיסרון. "מחזה על שאלות מוסריות מעלה סימני שאלה אצל כולנו וטבעי שגם השחקנים לוקחים אותו למקום רגשי, חוזרים אחורה לאירועים וחושבים איך יתפשו בעיני הקהל."

האם מותר היהודי מן הגוי? "דוחקי הקץ":

מודעות Google

XL מחכה לך
בסוף הלילה

...www.facebook

ובעצם - גם כאן!

כל חברות**הקייטרינג -****144**

www.b144.co.il

עם מדריך העסקים
החדש של בזק
אפשר להפסיק
לחפש! מדריך
הטלפונים הגדול

אחד השחקנים דיבר על כך שיכול להיות שמשפחות של נפגעי טרור יהיו באולם.
"היה טרור פלסטיני לפני הרצח ואחרי. אי אפשר להתכחש לצד הזה שמביא כאב, ויהיה נוכח באולם. בסרט 'שומרי הסף', אנשים מלומדים חכמים ממני בענייני ביטחון דיברו על כך שפיצוץ הר הבית היה מוביל אותנו למלחמה עם העולם המוסלמי במלול. חשוב לי להראות את הקצוות - שם טרא מסוכן וכנ"ל בצד המוסלמי. עם זאת יצירת אמנות חייבת לנקוט עמדה מוסרית. זאת מתוך המחשבה שההדים לציטוטים שנאמרו כבר לפני 3,000 שנים, בעיני לא יכולים לחול על מדינה ריבונית דמוקרטית".

אפשר להכניס גם הומור בבימוי של מחזה כזה?

"אני מאוד אוהב הומור. הומור עוזר ומקל על החוויה הלא הפשוטה של הצפייה, דווקא ברגעים הכי דרמטיים וקשים. יש רגע שבו רב מצטט מתוך התנ"ך על העמים הלא יהודים: החיטי, היבסי והאמורי ופתאום הוא לא זוכר בדיוק. הקונספקט של החזרה יכול ליצור אלמנטים קומיים כי השחקנים לומדים את הטקסט. ומבחינה מסוימת הם עוברים את הדרך שקהל עובר".

הריאליטי לא ימשיך לנצח

ניניו (יליד 1954) הוא במאי ותיק שיצר בקולנוע את "היו לילות" ו"השחקנים". הוא גם חתום על "מרחק נגיעה" - אחת מדרמות הטלוויזיה המעטורות שנוצרו כאן, שנרכשה לשידור על ידי רשת HBO, ועל הדרמה הקומית "עבודה ערבית". שתיהן עלו לשידור ב-2007. בתקופה אחרונה ניניו מביים בעיקר תיאטרון. בשנה האחרונה ביים את "עד לא ידע" - דרמה ישראלית אינטנסיבית שכתב שלמה משיח בכיכובם של אוהד קנוור ואוהד שחר. בעברו שימש ניניו כמנהל אמנותי של תיאטרון עכו וכמנהל מחלקת הדרמה ב"קשת" למשך שלוש שנים. אך הוא מגדיר עצמו כבמאי פרילאנסר בנשמה.

למה אתה מתפרסם כל כך?

"כיום, לצערי, הערוץ המסחרי פונה לחומרים היותר פשטניים, קרי ריאליטי ותכניות בידור אולפניות. לפני כעשור, הזכייניות היו בפני מרכז חדש שבו התחייבו להתעסק ב'אנר עילי', ולעסוק במיעוטים, פריפריה ובעיות חברתיות. כיום, לא הייתי מצליח לעשות את 'מרחק נגיעה' ו'עבודה ערבית'. זה לעולם לא היה מתקבל. גם 'עד לא ידע' הוגשה כדרמה טלוויזיה ולא נתקבלה, וכך התקבלה בקאמרי".

אתה נלחם במגמות שאליהן הולכת הטלוויזיה המסחרית?

"לבוא היום ולהגיד שריאליטי מביא את הרייטינג, זה לבחור בדרך הקלה ולא בדרך האמיצה. הריאליטי לא ימשיך לנצח. אני ממשיך כל העת להציע הצעות. רובן לא מתקבלות אבל אני

ממשיך להילחם על טלוויזיה אחרת ואני לא לבד. הדרמה העילית תחזור, ולכן צריך להמשיך להילחם".

אין לנו את המשאבים לדרמות טלוויזיה כמו בארצות הברית או באנגליה.
 "העשייה הדרמטית הטובה ביותר עברה מהקולנוע לטלוויזיה. קח את 'אימפריית הפשע', 'שובר שורות' או 'בית הקלפים'. נכון שאין לנו את התקציבים העצומים שיש ב-HBO או ב-BBC, אבל שם מדובר בהיסטוריה ארוכה של טלוויזיה איכותית שמביאה לתוכה את הכוחות הכי חזקים במשחק, בימוי, הפקה. אם אתה מסתכל על הדרמה הישראלית לפני חמש ו-10 שנים אני חושב שקצב ההתקדמות שלנו מהיר פי חמש ממה שקורה שם כבר שנים ארוכות. תסתכל על 'הומלנד' או על 'מסודרים'".

מנסה לבחור בדרך האמיצה. ניניו בחזרות ל"דוחקי הקץ" (צילום: ז'ראר אלון)

מה מחזיר אותך שוב ושוב לתיאטרון?

"בתיאטרון אתה יכול למשוך למקומות אחרים, יותר ניסיוניים ויותר אזוטריים. קולנוע וטלוויזיה זה הם תהליכים שנמשכים על פני הרבה זמן. בתיאטרון יש לך חודשיים. במקרה של מחזה מקורי אני מבקש ומקבל שלושה חודשים. כשסגרת סצנה שעובדת היטב בדרמה, אתה יודע שהיא תעבוד בכל הקרנה. התיאטרון חי ונושם כל הזמן. אין תחליף לתקשורת חיה בין שחקנים לקהל שמשתנה מהצגה להצגה".

ובכל זאת, אם צריך לבחור איפה הלב שלך נמצא?

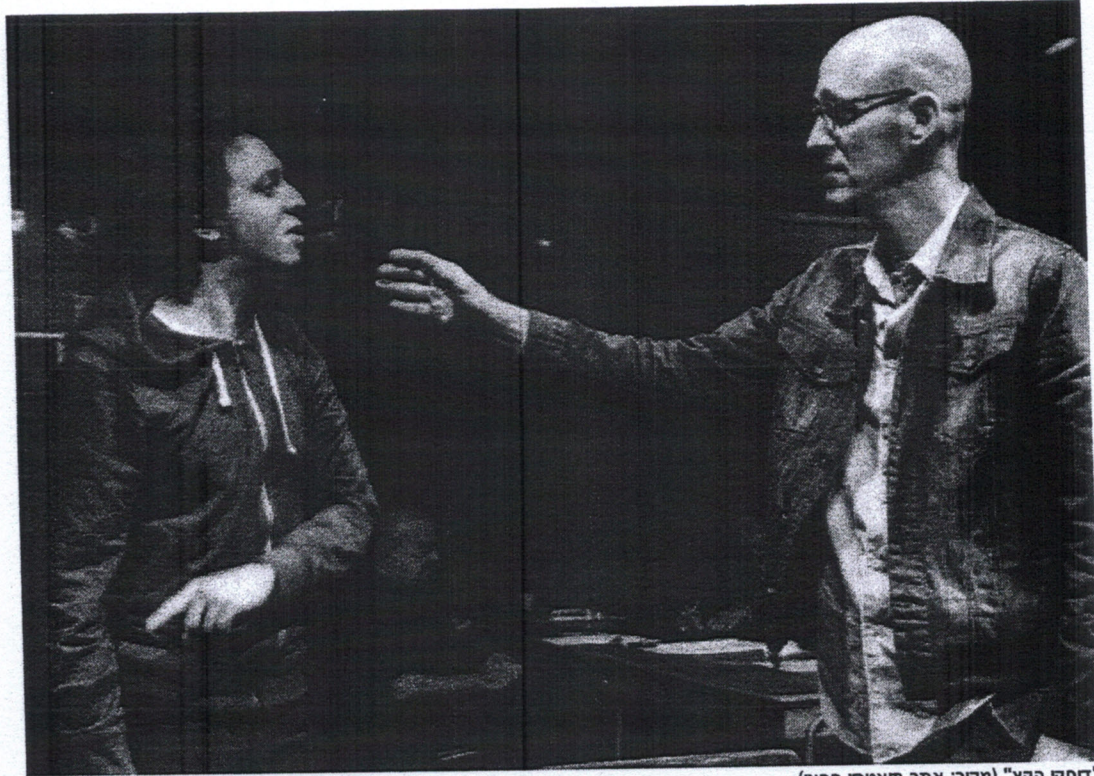
"הלב שלי נמצא בבימוי. אני חושב שאפשר להשפיע לא מעט גם בניהול אמנותי. בין בימוי קולנוע, טלוויזיה ותיאטרון, ואני לא מתחכם, הלב שלי נמצא בפרויקט העכשווי שעליו אני עובד. אם תדבר איתי עוד חצי שנה זה כנראה יהיה 'דפוקים' בתיאטרון חיפה".

ספר לי קצת על "דפוקים".

"מחזה שכתב צדוק צמח שאנחנו עובדים עליו כבר חמש שנים. המחזה הוקרא ב'פותרים מסך' בבית לסין לפני שש שנים. הבימה רצתה את המחזה, אבל לאור המצב הקשה בתיאטרון החליטו לרדת מההפקה ואז נחתנו בתיאטרון חיפה. זהו מחזה על שלושה אחים שחיים בשולי החיים. משה איבגי בתפקיד הראשי משחק איש גבולי בגיל העמידה שיצא ממוסד פסיכיאטרי. הוא חי בדירה וכמעט לא יוצא ממנה, מאוהב בשכנה שבעיניו מייצגת את היופי הדוגמנותי שקיים בעולם. כשבצד השני של חדר המדרגות יש אישה שגם היא קצת גבולית שמאוד אוהבת אותו. זה מחזה רומנטי עם שפה מאוד מיוחדת שאני מאוד מאמין בו".

« **"דוחקי הקץ" - 18.4, 20-23.4, החאן** »

"זאת הדילמה שעמדה בפניי, כשהוצע לי לביים את המחזה, ככל שהוא ריתק אותי. את התשובה החיובית נתתי לאחר שהתחבטתי רבות באיזו דרך ניתן להעלות אותו. אז היה לי ברור שעלינו להימנע מלהציג אותו באופן ריאליסטי. לכן, אין בהצגה קפוטות, למשל, או זקנים והשחקנים מופיעים בבגדי חולין. אם לא כן, בהיות התיאטרון חילוני, כל ניסיון להשמיע ביקורת על הצד הקיצוני ביהדות, עלול היה להתקבל כאיזושהי פחדיה - וזה הדבר האחרון שרציתי פה."

"דוחקי הקץ" (מקור: אתר תיאטרון החאק)

"אין בהצגה סממנים דתיים. בהתחלה היא נראית כחזרה שבה השחקנים מקריאים טקסט מהדף, מה שמזכיר לימוד בחברותא בישיבות. כמו כן, השחקנים אינם משחקים דמויות מסוימות, בוודאי לא מחקים אותן, אלא מייצגים אותן דרך הטקסט שהם מקריאים."

כך ארז שפירי, קומיקאי בחסד, המככב בימים אלה בהצגת "החולה המדומה", מייצג בהצגה את ברוך גולדשטיין, הגם שהוא נראה שונה לחלוטין מהמרצח.

"זאת הנקודה! חוסר הדמיון מאפשר לשים יותר לב לטקסטים המושמעים. הדרמה היא באה לידי ביטוי באמצעות האב ובנו, המשוחקים בידי ניר רון ואיתי זבולון. לעומתם, היתר באים לביטוי באופן יותר מינורי. במובן מסוים התייחסתי לדמויות האחרות כחוליות במסע שעובר המחזאי תוך כדי כתיבת המחזה שלו, כשלמעשה כל דמות מייצגת רעיון."

ביים את שר האוצר

לפני "דוחקי הקץ" ביימת את "עדלאידע" בתיאטרון הקאמרי, מהי הצגתך הבאה?

"אני נכנס בתיאטרון חיפה לחזרות על בימוי המחזה 'דפוקים', מאת צדוק צמח, שזכה בפרס בפסטיבל פותחים במה' בבית ליסין, עם משה איבגי בתפקיד הראשי."

בינוי, בן ה-58, היה בעברו גם במאי פרסומות מצליח, עיין ערך אלברט פירות ותשדירי הטוטו של אייל גפן. בין נוככיו היה שר האוצר החדש, יאיר לפיד, שפרסם אצלו את "יקב בנימינה". קיבלנו ארטיסט כאחראי על הקופה שלנו?

"זאת אולי בסרטים שלפיד שיחק בהם, 'מעבר לים' ו'שירת הסירנה'. בפרסומת ההיא היה נעים לעבוד איתו פרצנטור, שכתב חלק ניכר מהטקסט שלו כקופירייטר."

ברחת מהפרסומות?

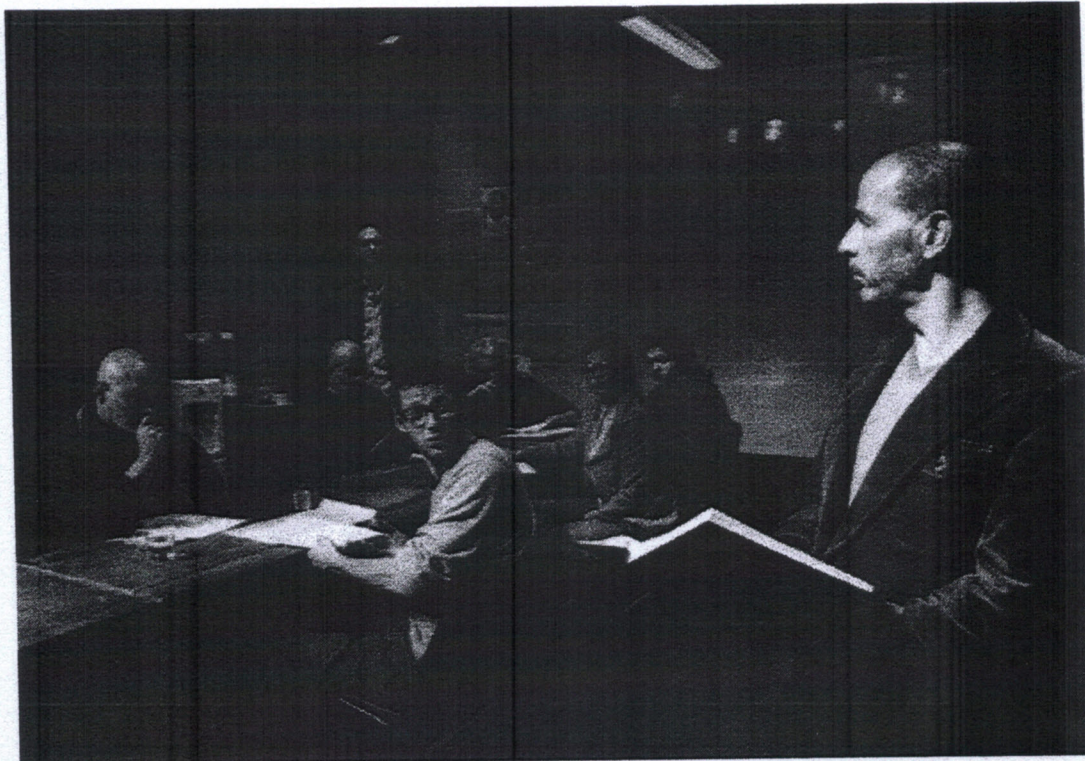
בעידן הקליפי העכשווי, שבו כל אחד מצלם בטלפון שלו, אני משאיר את העיסוק הזה לבמאים צעירים יותר. גילי כבר חשוב המקום שבו אפשר להגיד דברים מעומק הלב. לא נראה לי שניתן להגיד דבר בעל משמעות פרסומית היום. ראו שרלל את המהצעות ועלי ררמצי הולחו ונולדוזה"

במאי "דוחקי הקץ" נמנה עם קומץ הבמאים, המנתרים בקלילות בין תחומי התיאטרון, הקולנוע והטלוויזיה. "יש אצלי הפריה בין העיסוקים השונים", מציין נינו. "בתיאטרון זה מתרחש חי מול הקהל, בעוד שבקולנוע ובטלוויזיה החיות מושגת בצילומים ונשמרת".

הוא בנם של **אברהם ניניו**, מי שהיה שחקן ובמאי בהבימה ושל אשת הרדיו, התסריטאית והמתרגמת **חנה בן-ארי**. כשהם השתלמו מקצועית בניו-יורק, הוא נולד ב"תפוח הגדול", לשם חזר כבוגר להשתלם בשלוש האמנויות שלו. "אני מאוד מחובר לתרבות האמריקאית", נינו מעיד על עצמו, "ובניו-יורק אני מאוד מרגיש בבית".

סיפור המשפחתי עולה באופן נוגע ללב מסרטו "היו לילות", שיצא לאקרנים ב-2009. כמו גוני שבסרט, נינו היה ילד-תיאטרון שהתלווה רבות לעבודתו של אביו בהבימה. "הרבה ממה שרואים שם לקוח מהילדות שלי בתוספת דברים שאחותי, דורלי, הייתה עדה להם", הוא מספר.

הם גרו קרוב להבימה ולאולפני קול ישראל. נינו הילד שיחק בתסכיתי רדיו שאמו ניצחה עליהם עוד בטרם שידע קרוא וכתוב. "אמי הייתה מקריאה לי את המשפטים שהיה עלי להשמיע שם, הסבירה לי במה מדובר ואני חזרתי עליהם", הוא מזכר.

"דוחקי הקץ" (מקור: אתר תיאטרון החאק)

לאחר שירותו הצבאי ביחידת ההסרטה של חיל האוויר, יצא ללימודיו בניו-יורק ולצידם שיחק שם בתיאטרון אימפרוביזציה. נינו, שחלם להיות במאי קולנוע, כשחזר, ביים דרמות וסרטים תיעודיים לטלוויזיה, כולל סרט על **נסים אלוני**.

במקביל ביצע באופן מרשים את הזינוק שלו לבימוי בתיאטרון. זה היה בהצגת "עקדה" מאת **עירא דביר**, בפסטיבל עכו '84. זכורה לי היטב ההצגה המרגשת שבה ליהק כאבות שכולים בבית-קברות את **יוסי ידן** הגדול ומולו, בתפקיד דרמטי מפתיע, **גבי עמרני**, עד אז ממלכי הקומדיה כאן".

כעבור שמונה שנים חגג זכייה בתיאטרונטו עם הצגת "דרמה קטנה", **ששירילי דשא** הפליאה לשחק בה. דרכה הביא את סיפורו האישי, כפי שעשה כעבור שמונה שנים ב"היו לילות", סרט שהתבסס במידה ניכרת על ההצגה. במקביל לדשא שייצגה אותו בהצגה, בסרט ייצגו אותו בתפקיד גוני **מאיה כהן**, אז ילדה בת שבע ו**דאנה איבגי**. "בחרתי בהן לשם הרחקת עדות", הוא מעיר.

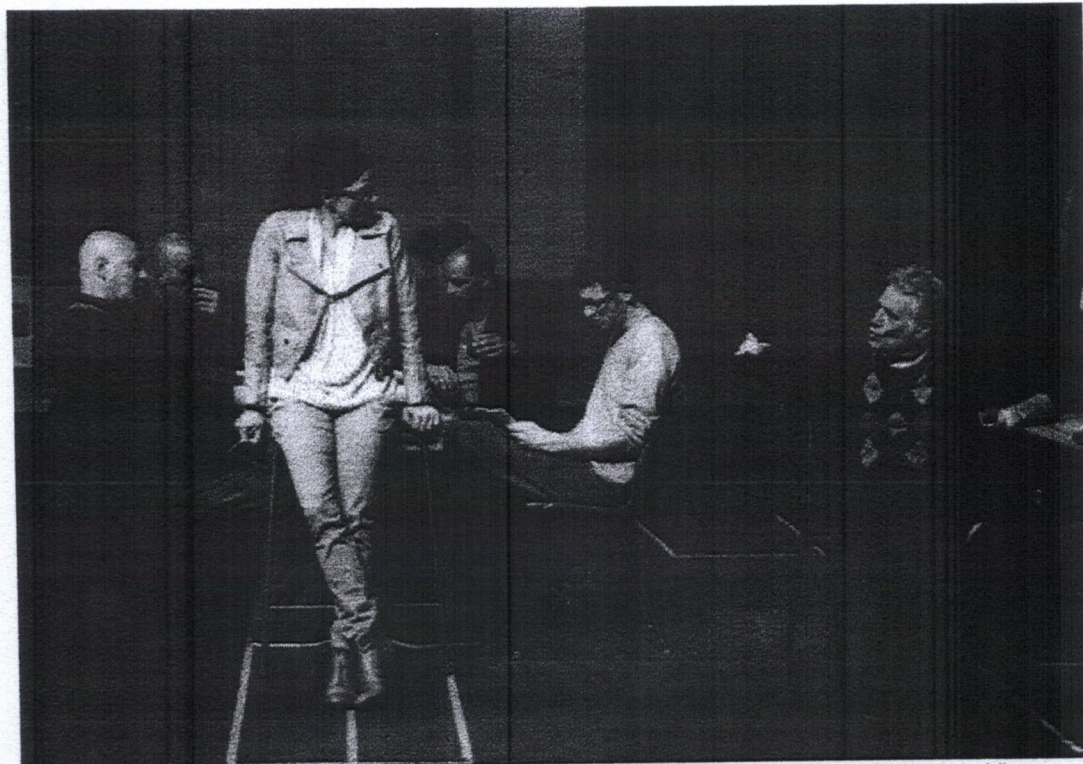
בסרט ובדרמה מתחיה הטרגדיה של משפחת נינו, לאחר שאביו, חבר ההנהלה המצומצמת בהבימה, הסתבך בפרשת מעילה בתיאטרון. מרום מעמדו שם, כבמאי הצגות-מופת כמו "שנים עשר המושבעים", "ממלא המקום" ו"העושה נפלאות" (שם התגלתה **לאורה ריבלין** כילדה) ולהיט הקופה "אירמה לה דוס" (בכיכוב **אריק איינשטיין** ו**דינה דורון**), מצא את עצמו מובל לשנת מאסר.

נינו הבן איננו מצדיק את מעשיו של אביו, אבל חשוב לו כעת לומר: "הייתה פרשה של קבלות פיקטיביות שעליה נענשו אבי ושלושה נאשמים אחרים, אבל גם בכירים אחרים בתיאטרון היו מעורבים בה. נכח המעילות

בסכומי-עתק בשנים האחרונות, אבי נקלע לטרגדיה נוראית בלי שום פרופורציה לחלקו בפרשה, לאחר שלמעשה הקדיש את חייו להבימה, תיאטרון שהוא חילץ לא אחת מפשיטת רגל באמצעות הצגות-להיט שביים".

"דרמה יכולה להביא רייטינג לא פחות מריאליטי"

ניו, המלמד במכללת ספיר ובבית הספר לקולנוע סם שפיגל, חתום כבמאי על סדרות הטלוויזיה המצליחות "לתפוס את השמים", "במרחק נגיעה" ו"עבודה ערבית": "בלי כוונה יצא ששלוש הסדרות עוסקות בקונפליקטים נורא חזקים. למעשה, לא חיפשתי באופן מיוחד להיכנס לעולם הדת, או לעסוק ביחסי ערבים ויהודים. כשמחפשים נושאים, צריך לדעת לזהות פוטנציאל של דברים.

"זחוקי הקץ" (מקור: אתר תיאטרון החאן)

"ההצלחה תלויה לא פעם בליהוק. לא פשוט לנסות לשכנע זכיון טלוויזיה ללכת על שחקנים לא מוכרים. לפעמים עדיף להשתמש בסטאריות על מנת שיש להם עניין של ציבור ורובנו יודע להעריך

היכן אתה כיום מחוץ לתיאטרון?

"יש דיבורים על סרט נוסף. בטלוויזיה, לצערי, המצב מאוד קשה, כשהדגש הוא על ריאליטי. אם עושים בה דרמות, אז בעיקר קומדיות. כשאתה מנסה להביא לשם דברים עם משמעויות יותר רחבות ויותר עמוקות, אתה נתקל בקשיים לא קטנים. שני פרויקטים שהייתי אמור לביים בשנה האחרונה, בוטלו. לא נראה לי שהסדרות 'לתפוס את השמים', 'במרחק נגיעה' ו'עבודה ערבית' היו נעשות במציאות הנוכחית".

כשריאיינתי אותך בשלהי '95, אמרת: "הערוץ השני הוכיח את עצמו עד כה כטלוויזיה צהובה שמאוד יורדת לטעם הקהל".

"כך זה היה אז. לאחר מכן המצב השתנה כשיוהנה פרנר המנחה ניהלה את מחלקת הדרמה ב'קשת', תפקיד שירשתי ממנה. עם השנים חלה נסיגה. כשכיום, במקום זכיונות לערוצי טלוויזיה עוברים לרשימות שידור, לא נראה שמבינים שם שדרמה יכולה להביא רייטינג לא פחות מריאליטי או מבית-ספר למוזיקה כזה או אחר ויש צורך במה שהוא מעבר לבידור המידי. כרגע, העתיד שם לא נראה ורוד. גם בערוץ הראשון, שעובר רפורמה, אני בינתיים לא מזהה סימנים חיוביים".

לבסוף, לאחר שהתמודדת על תפקידי המנהל האמנותי הן של תיאטרון חיפה, הן של תיאטרון באר-שבע ולא זכית, האם הרמת ידיים בהקשר הזה? דומה שרצית לסגור מעגל בניהול האמנותי של הבימה.

"נראה לי שאוכל להיות מנהל אמנותי טוב של תיאטרון רפרטוארי, כפי שהוכחתי בקדנציה שבה שימשתי כמנהל האמנותי של פסטיבל עכו לתיאטרון אחר. אני מקווה שזה יגיע. אולי פעם בהבימה".

"דוחקי הקץ" תעלה בתאריכים 17-23 במרץ 2013 (אין בהצגה ביום שישי) בתיאטרון החאן בירושלים. טל': 02-6303600.

למועדי מופעים <

תאריך יצירה: 17/03/2013